

2 Jaar geleden waren wij hier om bomen te planten. 3 Bomen om de zwager, zus en broer te gedenken die een half jaar eerder waren overleden aan kanker. Maanden van rouw lagen toen achter ons, maanden van verdriet en gemis.

Die dag bracht ons troost, het planten van bomen bleek een manier om te gedenken en tot uitdrukking te brengen dat het positieve dat zij in ons leven gebracht hadden niet verdwenen was met hun dood.

Het planten van de bomen was ook een manier voor onszelf om richting te geven aan de moeilijke weg van rouw. Het voelde als het uitspreken van een stukje geloof in de toekomst, het realiseren van nieuw leven op fundamenten van verdriet.

De muziek en woorden welke die dag klonken vormden samen een melodie die bij heel veel achtergeblevenen pasten.

Geïnspireerd en getroost nam ik me voor om later nog eens terug te komen.

En vandaag zijn wij opnieuw hier om een boom te planten. Een boom voor mijn broer Martien welke 19 mei van dit jaar is overleden aan de gevolgen van maagkanker.

10 Maanden van ziek zijn gingen aan zijn dood vooraf, maanden waarin hij heeft gevochten, positief was en altijd weer een weg wist te vinden om met de negatieve berichten om te gaan. Maanden waarin onderzoeken, operaties, chemotherapie en pijn de dagen vulden. Er veranderde zoveel voor hem en voor ons die van hem hielden.

Hij ging zelf voorop om die veranderingen in te passen en te accepteren, onnavolgbaar bleef hij richting geven aan zijn levensweg, ook toen hij hoorde dat die weg spoedig ten einde zou zijn.

Hij leerde ons dat waar liefde en moed zijn, overal een weg in kan worden gevonden...

Afscheid nemen is moeilijk.

Een stukje van ons ging met hem mee, tegelijkertijd zullen wij hem altijd bij ons dragen.

En daarom voel ik naast verdriet ook vertrouwen, vertrouwen dat wij zullen leren om van het leven te houden zonder hem.

Afscheid nemen is moeilijk, toch schept het ook een nieuwe verbondenheid bij ons die achterblijven. En op de dagen waarop het niet lukt word ik stil, denk terug en luister.

En telkens weer hoor ik dan die melodie van herinnering, moed en liefde en put daar troost uit. Ik hoef niet echt los te laten, jullie zijn nog in mijn leven en inspireren mij.

Het is goed om te weten dat als ik goed luister zal horen, altijd weer.

Afscheid nemen kent vele momenten en verschillende ervaringen. Vandaag zijn we samen in het Koningin Wilhelmina bos. Een plaats waar de namen op de glazen panelen verhalen over zo veel mensen die gemist worden. Namen van mensen waar wij van hebben gehouden, met wie we zoveel gedeeld hebben, die zo ziek zijn geweest, die hebben moeten leven met de ziekte kanker en daaraan zijn overleden.

Een plaats waar wij die achter gebleven zijn hun nagedachtenis eren door hun namen te noemen en terug te denken aan hen. Een plek waar wij nieuw leven planten, elkaars verdriet zien en horen en straks ieder op zijn eigen manier verder gaan op de eigen levensweg.

Vandaag zijn we even samen opgelopen, waren we reisgenoten voor een dag.

Ik wil besluiten met een tekst waar mijn broer zich helemaal in kon vinden, hij wilde ons die woorden meegeven:

**Als je mij nog iets wilt geven,
dan zou ik vragen,
sterf niet met mij,
omhels het leven.**

**Je mag bedroefd zijn , maar wanhoop niet ,
verdrink niet in te groot verdriet.**

**Als je mij nog iets wilt schenken dan zou ik willen,
blijf toekomst zien.**

**Blijf hoopvol denken zodat je uitgroeit en voluit leeft ,
het leven alle kansen geeft "**

Ik wens een ieder van harte toe dat deze dag heeft mogen verwarmen en troosten, een handreiking mag zijn om verder te gaan .